

Hồi Thứ Ba Mười Ba

DỤNG TRÍ THOÁT KHỎI Ồ MA

Tề Mông mỉm cười đáp:

– Hồng huynh với Trác lão đệ hãy xem Toàn Phong Chưởng, môn võ công mà lão may mắn gây được chút tên tuổi.

Nói xong, lão đứng dậy, hai tay xoa vào nhau, giơ song chưởng lên, từ từ đẩy về phía đầm nước.

Vừa rời Lương Nghi chỉ lực của Chấn Vũ biểu diễn là công lực âm nhu cùng dồn ra một lúc, thấu xuống đáy đầm, nước không hề gợn bọt và gợn sóng.

Bây giờ Toàn Phong Chưởng của Tề Mông giở ra là công lực cương dương, một luồng chưởng phong quay tít như gió lốc đã làm cho đầm nước rẽ sang hai bên hóa thành một hang nước tròn và trong suốt tận đáy.

Lần này không để cho Tề Mông lên tiếng hỏi, Mộ Quang đã vỗ tay cười nói:

– Toàn Phong chưởng lực của Tề trang chủ quả thật là tuyệt thế vô song, tại hạ đoán chắc dù Tiêu đại trang chủ ra tay cũng chỉ thế thôi, quá lắm chỉ làm cho hang nước rộng thêm một chút thôi.

Tề Mông xéch ngược lông mày, đưa mắt liếc nhìn Tiểu Hồng với Mộ Quang, nâng chén trong tay, hỏi:

– Hồng huynh với Trác lão đệ đã được xem tài hèn mọn của anh em lão phu, hai vị nghĩ sao?

Tiểu Hồng xem Tề Mông biểu diễn Toàn Phong Chưởng đã nghĩ ra được cách đối phó, nên Tề Mông vừa hỏi xong, nàng đã tủm tỉm cười đáp:

– Tề trang chủ đã có lòng tốt, khiến thầy trò chúng tôi rất cảm ơn, nhưng không biết hôm nào Tiêu Chân Nhân mới về tới sơn trang?

Tề Mông đáp:

– Tiêu đại ca du hành sa mạc tìm kiếm bạn cũ chi giao, phải sáu bảy ngày nữa mới có thể trở về được.

Cái tin này rất hợp với ý muốn của Tiểu Hồng, nàng nói:

– Nếu vậy tại hạ với Mộ Đào hãy tạm thời cáo biệt, bảy ngày sau sẽ quay trở lại, để được chiêm ngưỡng phong thái của Tiêu Chân Nhân, và mời ông ta biểu diễn thần công trước mới chịu bái sư sau.

Tề Mông đỡ lời:

– Lão đoán trước thể nào hai người cũng phải trông thấy thần công kinh người

của Tiêu đại ca mới hãi sợ mà báỉ sư.

Tiểu Hồng cười hỏi lại:

– Có phải trang chủ bảo thầy trò chúng tôi quá kiêu ngạo, không biết điều đấy không?

Tề Mông xoa tay:

– Thiếu niên có tài, người nào cũng như thế hết. Có bao giờ lão lại bảo Hồng huynh kiêu ngạo không biết điều đâu? Lão chỉ cảm thấy hà tất hai người phải đi đi lại lại mất công như thế, chi bằng cứ ở lại Thiên Tâm Trang vài ngày làm khách vong niên của anh em lão có hay không?

Tiểu Hồng vội cảm tạ:

– Tề trang chủ có mỹ ý như thế, tại hạ với Mộ Đào cảm ơn vô cùng. Nhưng chúng tôi đi xa ngàn dặm tới đây không phải là chuyện dễ, mới định lợi dụng vài ngày cũng bắt chước Tiêu Chân Nhân đi kiếm một người bạn cũ.

Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi:

– Bạch Long Đồi là một bãi sa mạc rộng hàng nghìn dặm, ngoài Thiên Tâm Trang này ra không có nhà cửa nào khác, người bạn chi giao của Hồng huynh kiếm là ai thế? Ở đâu?

Tiểu Hồng không do dự, đáp:

Người bạn chi giao của tại hạ ở trong A Nhĩ Kim Sơn, trong một u cốc ở chỗ khởi nguồn của sông Máu.

Tề Mông với Chấn Vũ nghe Tiểu Hồng nói như thế, khó miễn cưỡng giữ nàng lại, chỉ dặn bảo tráng đinh chuẩn bị nước và lương khô cho hai người, hẹn bảy ngày sau hai người thể nào cũng trở lại.

Ra khỏi Thiện Tâm Trang, Mộ Quang hỏi Tiểu Hồng:

– Hồng huynh sao chúng ta không nhận lời mời của họ ở lại Thiên Tâm Trang vài ngày để thăm dò sự bí mật của “Tam tam đắc lộ, cửu cửu qui nguyên” có hơn không?

Tiểu Hồng gật đầu cười đáp:

– Nghiêm huynh nói rất phải, nhưng Tiêu lão ma về tới mà bằng lòng nhận chúng ta làm đồ đệ, thử hỏi làm thế nào mà thoát thân được? Nghiêm huynh thử ước lượng xem huynh có thể đấu nổi với ba tên ma đầu ấy không?

Mộ Quang cau mày đáp:

– Căn cứ vào Chỉ và Chưởng của anh em họ, oai lực quả thật kinh người, sức của đệ chỉ có thể đối địch được với một trong hai tên ấy thôi. Nếu bảo đấu với Tiêu Khử Trần có lẽ địch không nổi chứ đừng nói một mình đấu với ba.

Tiểu Hồng mỉm cười hỏi:

– Không ngờ ba tên ma đầu ấy lợi hại như thế, nên phải tạm rời Thiên Tâm Trang để cùng Nghiêm huynh bàn cách đối phó.

Mộ Quang hỏi tiếp:

– Còn cách gì đối phó nữa, chỉ còn đợi đến Tết Thanh Minh sang năm trên Đại hội Bạch Long Đồi quyết tử chiến một phen với chúng.

Tiểu Hồng cau mày lại hỏi:

– Nghiêm huynh nói rất phải, nhưng Nghiêm huynh không nghĩ tới thực lực của phe tà rất mạnh sao?

Mộ Quang mỉm cười đáp:

– Hồng huynh hỏi như thế chắc có cao kiến gì, tại hạ rất muốn được nghe cao luận của huynh.

Tiểu Hồng mặt nghiêm nghị, nói:

– Phái Tây Nhạc thêm Thượng Quan Phụng, Long Cửu Uyên, Ngải Thiên Trạch, Đàm Cán, Trí Thông hòa thượng, Hách Liên Anh, bọn Thế Ngoại Song Hung. Thế lực của họ như thế không biết có bằng được Thái Sơn Song Tuyết, Nam Nhạc Thần Âu, Tung Sơn Tam Hữu với lệnh sư các người không?

Mộ Quang ngẫm nghĩ giây lát, đáp:

– Ân sư của tại hạ không dự đại hội, xem như vậy thực quần tà mạnh hơn bên chúng ta. Nhưng nếu chúng ta được thêm Lệnh Hồ cô nương với Thanh, Hồng nhị nữ, may ra có thể ngang tài với đối phương được.

Tiểu Hồng nói:

– Đại khái tình hình của đôi bên như thế, bây giờ ta hãy phân tách cao thủ của đôi bên công lực hơn kém nhau ra sao? Lệnh Hồ cô nương với Âm Tố Mai kẻ tám lạng người nửa cân không phân thắng bại.

Mộ Quang có vẻ đồng ý, mỉm cười nói:

– Hồng huynh nói rất phải.

Tiểu Hồng gượng cười tiếp:

– Đôi bên sánh với nhau, nhưng ngoài ba tên cái ma đầu ở Thiên Tâm Trang lấy ai để chống đỡ?

Mộ Quang xéch ngược đôi lông mày lưỡi kiếm định nói, Tiểu Hồng đã đỡ lời:

– Với tài ba của Nghiêm huynh, kể cả ba môn tuyệt kỹ Ngọc Đỉnh Thần Kiếm và Kim Cung chỉ có thể chống được Tề Mông. Còn thiếu niên anh hào Diệp Nguyên Đào phá hủy Bàn Nguyên Giáp có thể địch nổi Chấn Vũ. Nhưng còn lão ma đầu lợi hại nhất là Tiêu Khứ Trần chưa có tay nào xứng là đối thủ, như thế đại hội Bạch Long Đồi tà thịnh chánh suy, bên ta có lẽ sẽ bị đại bại bởi tên ma đầu ấy

cũng nên.

Mộ Quang cũng cảm thấy võ lâm đương thời thật chưa tìm thấy ai có thể địch nổi Tiêu Khứ Trần.

Tiểu Hồng thấy chàng ta ưu tư, liền hỏi:

– Nghiêm huynh cao minh hơn đệ, chẳng hay huynh đã nghĩ ra được diệu sách giáng ma vệ đạo khắc chế Tiêu Khứ Trần chưa?

Mộ Quang lắc đầu thở dài:

– Tiểu đệ không nghĩ ra được diệu sách gì hết, chỉ e đại hội Bạch Long Đồi sắp tới sẽ là tai kiếp vô biên của chính nhân hiệp sĩ

Tiểu Hồng mỉm cười nói:

– Tiểu đệ suy nghĩ kỹ, chỉ có một người này mới có thể trừ được tai kiếp này và khiến thế lực của đôi bên quân bình, mà không chừng chúng ta còn chiếm ưu thế là khác.

Mộ Quang hớn hở hỏi:

– Người đó là ai?

Tiểu Hồng nhanh nhẩu đáp:

– Là huynh!

Mộ Quang cau mày hỏi:

– Hồng huynh đừng đem đệ ra nói bông đùa, đệ làm gì có tài ba ấy được.

Tiểu Hồng cười đáp:

– Nghiêm huynh có đủ tài ba ấy, nhưng huynh chưa tận dụng tới nơi thôi.

Mộ Quang thắc mắc hỏi:

– Hồng huynh làm ơn giải thích hộ rõ ràng.

Tiểu Hồng mỉm cười:

– Theo sự nhận xét của tại hạ, muốn chuyển bại thành thắng thì chỉ có một cách này, cách đó là làm thế nào khiến Lệnh Hồ cô nương với Âm Tố Mai hóa địch thành bạn.

Mộ Quang “Ồ” một tiếng.

Tiểu Hồng tiếp:

– Làm cho hai người ấy hóa địch thành bạn, hai vị ấy sẽ đối phó với Tề Mông, Chấn Vũ còn Nghiêm huynh với Nguyên Đào hợp sức đối phó Tiêu Khứ Trần, như vậy cục diện hóa thành lợi cho bên chúng ta không?

Mộ Quang gật đầu:

– Kế ấy của huynh thật là chí lý, nhưng....

Tiểu Hồng tiếp:

– Nhưng cổ nhân nói cỡi chuông thì phải chính người cột chuông mới cỡi được. Lệnh Hồ cô nương với Âm cô nương vì huynh thành thù oán, nếu muốn hai người hóa địch thành bạn, ngoài huynh ra không ai đủ tài năng ấy.

Mộ Quang cúi đầu thở dài không nói gì cả.

Tiểu Hồng cười tiếp:

– Phân tách kỹ lưỡng tới đây, đệ nhận thấy tất cả họa phúc võ lâm đều trông mong vào huynh cả, nếu bề tình nổi sóng thì đại hội Bạch Long Đồi sẽ là nơi hội ngộ tai kiếp của quần hào. Nếu huynh có thể làm tiêu tan thù hận giữa Lệnh Hồ cô nương với Âm cô nương tai kiếp được vãn hồi. Vấn đề đặt ra là huynh có chịu làm hay không.

Mộ Quang thở dài:

– Tuy lời nói của Hồng huynh rất phải nhưng bây giờ làm sao mà tìm thấy được tung tích của hai cô nương ấy?

Tiểu Hồng cười:

– Bãi sa mạc này ngoài Thiên Tâm Trang ra không còn nơi nào có người ở, nên đệ đoán chắc hai vị ấy thế nào cũng phải ở trong núi A Nhĩ Kim, nên đệ muốn cùng huynh tới đó, chia đường tìm kiếm.

Mộ Quang vội hỏi:

– Hồng huynh định tìm kiếm bằng cách nào?

Tiểu Hồng cười đáp:

– Hai vị ấy tưởng huynh đã bỏ rơi, cả hai đều thất tình và những người đau lòng ấy không muốn thấy người đời, nếu chúng ta cứ kiếm thẳng chưa chắc hai vị ấy đã chịu cho gặp mặt. Nên tốt hơn hết chúng ta chia đường tìm kiếm nếu gặp sự gì khả nghi, huynh cứ lớn tiếng gọi Nhiếp Tiểu Thanh hay Tạ Tiểu Hồng còn tiểu đệ gọi Nghiêm Mộ Quang. Lệnh Hồ cô nương thế nào cũng nghi ngờ mà chạy ra xem, quý hồ gặp mặt nhau rồi, dù có hiểu lầm đến đâu cũng có thể giải thích được.

Mộ Quang gật đầu cười:

– Kế này của Hồng huynh rất hay, chúng ta chia nhau như thế nào?

Tiểu Hồng ngẫm nghĩ:

– Huynh đi về phía Đông, đệ đi về phía Tây, cứ cách mười ngày chúng ta lại đến chỗ dấu cung vàng gặp nhau..

Mộ Quang tán thành, hai người đi ngay núi A Nhĩ Kim và chia đường tìm kiếm.

Mộ Quang với Tiểu Hồng chia đường tìm kiếm, không lâu sau Mộ Quang trở

lại chỗ dấu cung tên định lấy cung, bỗng thấy mặt đất nơi đó bừa bãi, chằng kinh hãi vội đào thử, quả nhiên không thấy cung vàng với thần kiếm đâu hết.

Khi Tiểu Hồng với chàng chôn dấu cung tên và thần kiếm đã xem xét kỹ lưỡng, nơi đó không có người lai vãng mới dám dấu như vậy. Nay vật báu bỗng biến mất quả thực không tưởng tượng được.

Cây cung với bảy mũi thần tiễn không những có thể giết người thực xa mà oai thế mạnh vô cùng, vật đó lại là vật chí báu của ân sư trao tặng, nay bị người ngoài lấy trộm, chàng không đau lòng và tức giận sao được?

Dưới sự phẫn nộ và giận dữ, chàng kiếm loanh quanh mấy vòng mà không tìm được dấu vết khả nghi.

Mộ Quang liền tiến lên ngọn núi nhỏ, giận dữ rú lên một tiếng thật dài, không ngờ tiếng rú của chàng chưa dứt, đằng xa bỗng có tiếng rú vọng trở lại.

Chàng vội im tiếng lắng nghe, tiếng rú đằng xa cũng ngừng bật.

Mộ Quang định đi về phía đó tìm kiếm, nhưng núi cao và khe núi lớn rộng làm sao mà thấy được, sau chàng nghĩ một kế, dựa vào điệu kể của Tiểu Hồng liền vận hết chân lực dùng thần công Truyền Âm Cập Viễn lớn tiếng gọi:

– Nhiếp Tiểu Thanh cô nương! Tạ Tiểu Hồng cô nương...

Chàng gọi được chừng mười tiếng, bỗng nghe dưới chân núi có tiếng người quát tháo:

– Tên quỷ xấu xí kia, ta cấm người không được gọi như thế nữa.

Mộ Quang đang ngạc nhiên, bỗng thấy bên dưới có một thiếu niên áo xanh đang chỉ tay giận dữ bảo:

– Con quỷ xấu xí kia mi ở đâu mà đến đây kêu réo như vậy?

Vì bị mất Kim Cung thần tiễn, chàng đang kiếm người hỏi thăm, thấy thiếu niên nọ ăn nói vô lễ cũng không để tâm, vội vận công lực chạy thẳng xuống chân núi cho thực nhanh.

Khi đôi bên gần nhau Mộ Quang càng kinh ngạc thêm, vì mặt mũi của thiếu niên này còn anh tuấn và trẻ trung hơn lúc mình chưa hủy bộ mặt nữa, lạ nhất đôi mắt của thiếu niên này ươn đẫm dường như có việc rất đau lòng.

Mộ Quang vừa trông thấy thiếu niên nọ, bỗng có thiện cảm ngay, vội chấp tay vái chào:

– Huynh đài quý tánh danh là gì, sau lại đau lòng như thế?

Ngờ đâu chàng tươi cười hỏi thiếu niên nọ nhưng vì mặt chàng quá xấu xí, đối phương lại trợn trừng mắt lên, lạnh lùng đáp:

– Tôi đau lòng hay không việc gì đến người, huống hồ sự đau lòng của ta lại chính do người gây nên.

Mộ Quang thấy thiếu niên nọ vô lễ với mình cũng hơi tức giận, xéch ngược đôi lông mày kiếm hỏi:

– Tại hạ với huynh đài không quen biết nhau tại sao tại hạ lại làm cho huynh đài đau lòng như thế được?

Thiếu niên đưa mắt nhìn nửa bộ mặt xấu xí của Mộ Quang, lộ vẻ khinh thị tiếp:

– Người là con quỉ ai thêm làm bạn với người mà người cứ luôn miệng huynh đài với đệ đài. Vừa rồi nếu người không kêu la om xòm có khi nào ta lại đau lòng đến ứa nước mắt ra như vậy.

Mộ Quang nổi giận, ngửa mặt lên trời cười như điên khùng, chỉ vào vách đá nói:

– Núi A Nhĩ Kim này đâu phải của riêng ngài, tại hạ muốn rú, muốn kêu là quyền của tại hạ, không ai...

Thiếu niên nọ xoa tay ngắt lời:

– Vẫn biết núi này không phải của ta, nhưng ta không thích người kêu rú được không?

Mộ Quang cố nén lửa giận, thủng thẳng hỏi:

– Nếu tại hạ không chịu nghe lời của bạn mà vẫn tiếp tục kêu rú thì sao?

Thiếu niên áo xanh liếc nhìn Mộ Quang, vẻ mặt kiêu ngạo:

– Nếu người không chịu nghe lời ta khuyên bảo, tất ta phải đánh cho người một trận để xem người còn hơi đâu mà rú được.

Mộ Quang tức giận hỏi:

– Người thị cái gì dám đánh ta, chả lẽ ta lại sợ người đánh hay sao?

Thiếu niên cười khẩy:

– Con ma xấu xí cũng xứng đấu với ta ư? Ta chỉ chĩa một ngón tay ra thôi cũng đủ đánh cho người té lộn mấy vòng.

Thấy đối phương gọi mình là ma xấu xí, Mộ Quang không nhịn được nữa, chàng liền tiến lên giơ tay tát luôn vào mặt đối phương, lớn tiếng nói:

– Không ngờ người là một thiếu niên tuấn tú mà ăn nói lại thô tục vô lễ, trước khi người chưa đánh té ta tám lần ta hãy cho người nếm mùi chưởng của ma xấu xí này đã.

Mộ Quang muốn cho đối phương một bạt tai trước rồi sẽ dạy bảo sau, cái tát của chàng vừa nhanh vừa mạnh, dù cao thủ đương thời cũng khó lòng tránh thoát.

Ngờ đâu thiếu niên nọ khẽ xoay người, thân pháp thật kỳ lạ đã tránh ra ngoài ra tám thước.

Mộ Quang thấy đối phương tránh thoát cái tát của mình một cách dễ dàng, kinh hãi đến gần người ra.

Thiếu niên áo xanh cười khẩy:

– Thực không ngờ mặt mũi đã xấu mà lòng dạ cũng lại xấu nốt, người có nhân cách không bao giờ ra tay đánh lén cả. Bây giờ trước khi ta ra tay đánh người, người phải báo ngay tên họ, môn phái trước để ta còn quyết định đánh mạnh hay nhẹ.

Mộ Quang nóng tính ra tay tát trước, khi đối phương nói lại chàng hổ thẹn mặt đỏ bừng, chứ không sao trả lời được.

Dưới hoàn cảnh này chàng không thể nói rõ tên họ.

Thiếu niên nọ thấy chàng im lặng không trả lời, lại cười lạnh lùng nói:

– Thế ra người là một con ma xấu xí vô danh, ta cũng bắt chước người, cho người nếm mùi của cái tát này như thế nào.

Nói xong, chàng thiếu niên nọ sử dụng thế Thiên Ngoại Phi Hồng như Mộ Quang nhắm má trái của chàng tấn công tới.

Vừa rồi Mộ Quang tấn công bất thành linh, nay thiếu niên này lại nói trước mới ra tay, theo lý Mộ Quang phải tránh né để hơn đối phương, nhưng Mộ Quang vừa nháy ra ngoài xa mấy thước, thiếu niên nọ như bóng theo hình, tay vẫn tát vào má trái Mộ Quang.

Chưởng ấy mà ra tay mạnh thế nào Mộ Quang cũng chết giắc, nhưng tay của thiếu niên nọ vừa chạm vào mặt của Mộ Quang liền rụt lại ngay.

Mộ Quang hổ thẹn suýt tí chết giắc.

Thiếu niên nọ rụt tay đứng cách Mộ Quang ba thước trông rất kiêu ngạo.

Mộ Quang vừa kinh hãi vừa tức, hỏi:

– Người đã đánh ta, sao không đánh mạnh lại đánh nhẹ như thế?

Thiếu niên nọ chìa hai ngón tay đáp:

– Mỗ có hai lý do không tiện đánh nặng.

Mộ Quang hỏi:

– Tại hạ muốn biết hai lý do ấy.

Thiếu niên đáp:

– Điểm thứ nhất là nửa mặt của người quá xấu xí, mỗ không muốn đánh mạnh sợ dơ tay mỗ.

Mộ Quang thân hình run lấy bầy, nhưng chàng vẫn nghiêng răng hỏi:

– Lý do thứ hai là gì?

Thiếu niên lạnh lùng đáp:

– Chỉ vì một việc nhỏ mọn sự tranh chấp, nào có thù lớn với nhau, nếu ta ra tay quá nặng người sẽ hèn du địa phủ, như thế thật là quá đáng nên ta mới đánh khẽ, cho người biết trên đời này người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn. Võ công của người còn kém xa ta lắm, nếu người không biết lợi hại cứ tranh cường hiếu thắng, ta sẽ tát luôn vào má phải của người khiến bộ mặt của người không ai dám nhìn nữa.

Nghe thấy đối phương nói mặt mũi của mình khó coi, Mộ Quang mỉm lòng, ứa hai hàng nước mắt.

Thiếu niên nọ ngạc nhiên hỏi:

– Sao người lại khóc, ta đánh người có nặng gì đâu?

Mộ Quang lạnh lùng đáp:

– Người ứa lệ vì đau lòng, ta cũng ứa lệ tất nhiên cũng đau lòng.

Thiếu niên nọ dịu giọng hỏi:

– Vì sao mà người đau lòng?

Mộ Quang lớn tiếng đáp:

– Ta tự tin võ công của ta không kém người, nhưng vì quá khinh địch ta mới chịu một cái tát oan uổng như thế.

Thiếu niên áo xanh lại xịu mặt hỏi:

– À thế ra người chưa phục mà còn cảm thấy oan uổng?

Mộ Quang đồng dục đáp:

– Tất nhiên ta không phục, ta đang nghĩ vừa rồi tại sao lại để cho người tát trúng như thế.

Thiếu niên nghiêm mặt nói:

– Việc gì mà phải tự hỏi, võ công thua kém tất nhiên tránh sao được.

Mộ Quang ngưng thần suy nghĩ, miệng bỗng lộ nụ cười.

Thiếu niên ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao vừa mới khóc lại cười ngay được thế?

Mộ Quang gượng cười đáp:

– Ta khóc vì ngày hôm nay ngẫu nhiên bị người là người đầu tiên tát trúng, phụ ơn sư phụ và tự cảm thấy rất hổ thẹn.

Thiếu niên hỏi tiếp:

– Cười là tại sao?

Mộ Quang đáp:

– Ta đã nghĩ ra được nguyên nhân tại sao ta bị tát trúng.

Thiếu niên nọ kiêu ngạo hỏi tiếp:

– Tại sao?

Mộ Quang bình tĩnh đáp:

– Vì gần đây ta đã chuyên tâm luyện ba thứ tuyệt kỹ, vì vậy ta đã sao nhãng khinh công và chưởng pháp. Sở dĩ ta không tránh được chiêu chưởng pháp ấy của người, tại vì người dùng chưởng mà không dùng kiếm....

Thiếu niên hỏi tiếp:

– Dùng kiếm thì sao?

Mộ Quang kiêu ngạo đáp:

– Nếu dùng kiếm người cũng không tránh thoát được một chiêu của ta.

Thiếu niên cười nhạt:

– Người khéo biện hộ, tại sao vừa rồi người không rút kiếm ra?

Mộ Quang lắc đầu đáp:

– Xưa nay ta không hề hà hiếp ai bao giờ, nếu người muốn ta rút kiếm người phải cầm khí giới trong tay trước.

Thiếu niên nọ cũng ngậm kính phục lòng dạ Mộ Quang, dịu giọng nói:

– Người cũng có chút ngạo khí đấy, xưa nay ta không dùng khí giới bao giờ, ngày hôm nay vì muốn kiến thức kiếm pháp kinh người của người, ta hãy dùng tạm cành cây này mà thay bảo kiếm vậy.

Nói xong, y liền bẻ một cành cây khô dài ba thước cầm ở tay.

Mộ Quang định lấy thanh đoản kiếm của Lệnh Hồ Sở Sở tặng làm kiếm nhưng thấy đối phương bẻ cây làm kiếm, chàng cũng bẻ một cành cây dài ba thước chuẩn bị.

Thiếu niên áo xanh cười nói:

– Người đừng hiếu thắng như thế, phải biết dù người có bảo kiếm của đời tiền cổ cũng khó lòng thắng nổi cành cây ở trong tay ta.

Mộ Quang cười gằn:

– Người hãy cẩn thận, chiêu kiếm này của ta sẽ đâm vào Thất Khảm huyệt trước ngực người.

Thiếu niên cười khinh dễ, tiếng cười y chưa dứt, Mộ Quang đã giơ cành cây khô từ từ đâm vào trước ngực y.

Thiếu niên nọ thấy Mộ Quang ra tay quá chậm, cười khi đứng yên không thèm né tránh, định tâm cướp khí giới của đối phương.

Ngờ đâu trong lúc khinh thường, thủ pháp chậm chạp của Mộ Quang bỗng

nhanh như điện chớp, cành cây đã điểm trúng Thất Khảm huyết trước ngực thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên nọ cũng biết tuy lấy cây làm kiếm, nhưng cây ấy ở trong tay nội gia cao thủ chẳng khác gì một thanh kiếm sắc bén, kiếm đâm trúng tử huyết chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết.

Mộ Quang ra tay có mực thước, cành cây vừa điểm vào yếu huyết đối phương, chàng liền rút tay lại ngay, không để đối phương tổn thương mảy may.

Thiếu niên nọ chờ mãi không thấy đau đớn gì liền mở mắt nhìn, thấy chỗ áo trước ngực bị đâm thủng một cái lỗ nhỏ, liền rú lên một tiếng thê thảm, hai má đỏ bừng, quay người bỏ chạy thực nhanh.

Mộ Quang đang định gọi chàng ta trở lại giải thích, chàng đã nghe phía Tây có người gọi:

– Nghiêm huynh!

Mộ Quang nghe tiếng người gọi, đành để cho thiếu niên nọ chạy xa.

Giây phút sau, Tiểu Hồng đã chạy từ đằng xa tới như bay.

Mộ Quang kinh ngạc hỏi:

– Hồng huynh, sao chưa đây mười ngày mà Hồng huynh đã tới đây tìm kiếm đệ, chẳng hay huynh đã phát hiện sự gì trọng đại sao?

Tiểu Hồng gật đầu đáp:

– Nghiêm huynh đoán rất đúng, quả thực đệ đã phát hiện một sự bí mật.

Mộ Quang cả mừng hỏi:

– Hiện giờ Lệnh Hồ cô nương với Âm Tố Mai ở đâu? Đứa con của Âm Tố Mai là trai hay gái?

Tiểu Hồng đáp:

– Tại hạ chưa phát hiện nhị vị cô nương nhưng khám phá một ông già rất quái dị.

Mộ Quang thất vọng hỏi:

– Ông già ấy liên quan gì đến việc của chúng ta?

Tiểu Hồng cười:

– Tôi thấy ông ta đeo một cái cung vàng và bầy mũi tên giống hết của Nghiêm huynh nên mới đặc biệt tới đây báo tin cho huynh biết, xem có phải vật báu của huynh bị mất không?

Mộ Quang gượng cười:

– Cung và tên đồng mà huynh thấy chính là vật báu cổ truyền của đệ đấy.

Tiểu Hồng mỉm cười hỏi:

– Nghiêm huynh đã có tên và cung chưa?

Mộ Quang lắc đầu:

– Từ khi đệ chia tay huynh đến giờ, liền tới đây tìm kiếm cung tên. Ngờ đâu phát hiện vật báu bị mất cắp, vội đi tìm kiếm mới gặp một thiếu niên áo xanh. Đệ cãi cọ với y và ra tay đấu với y.

Tiểu Hồng vỡ nhẽ, cười:

– Vừa rồi tiểu đệ ở đằng xa nghe có tiếng rú, tưởng Nghiêm huynh đang đấu với người. Thế thiếu niên áo xanh ấy đâu? Chẳng lẽ đã bị huynh đánh đến sợ mà đào tẩu chẳng?

Mộ Quang bẽn lẽn:

– Trên thiên hạ thật nhiều việc kỳ lạ. Đây là lần thứ hai Mộ Quang tôi học xong tài nghệ, tránh sao khỏi tự đắc, nhưng ngay hôm nay đệ đã học một bài học mất hết vẻ tự đại và cũng được sáng mắt là trên đời này còn rất nhiều người tài giỏi không sao đếm xuể.

Tiểu Hồng cả kinh, hỏi:

– Huynh nói gì? Người tài ba như huynh mà lại thua thiếu niên áo xanh không tên tuổi ấy sao?

Mộ Quang buồn bã đáp:

– Mỗi người thua một thế. Đệ bị y tát cho một cái, nhưng y cũng bị đâm trúng một kiếm.

Tiểu Hồng cau mày:

– Ở đâu ra thiếu niên áo xanh lợi hại đến thế? Nghiêm huynh hãy kể lại đầu đuôi câu chuyện cho đệ nghe.

Mộ Quang tuân tự kể lại câu chuyện.

Tiểu Hồng mỉm cười:

– Ra là chàng ta. Công lực của y mới tương đương như Nghiêm huynh vậy.

Mộ Quang kinh ngạc hỏi:

– Hồng huynh có quen biết thiếu niên ấy hay sao?

Tiểu Hồng đáp:

– Y chính là Diệp Nguyên Đào mà Uống Chấn Vũ bảo là một tuyệt thế cao thủ đấy.

– Thật không ngờ thiếu niên ấy chính là Diệp Nguyên Đào, tiếc thay đệ đã bỏ lỡ dịp may ấy và giữa hai người lại còn xảy ra chuyện hiểu lầm nữa.

Tiểu Hồng xoa tay:

– Nghiêm huynh khỏi cần lo ngại, dù có sự hiểu lầm đến đâu đệ chỉ nói một lời là xong ngay.

Nói tới đó, nàng ta bỗng nghĩ tới một việc, mỉm cười nói:

– Nghiêm huynh, vừa rồi huynh bảo Nguyên Đào bị đâm một kiếm, không hiểu y có bị thương nặng không?

Mộ Quang cười đáp:

– Đệ dùng cây thay kiếm, chỉ đâm thủng ngực áo chứ da thịt không hề bị tổn thương.

Tiểu Hồng cười khi hết mọi lo âu:

– Nếu vậy, đâu có sao, chúng ta phải nghĩ cách đối phó với ông già quái dị nọ.

Mộ Quang hỏi:

– Hồng huynh gặp ông già quái dị nọ ở đâu? Bây giờ chúng ta chỉ cần đi tìm y lấy lại cây cung tên là xong việc.

Tiểu Hồng nhíu mày, lắc đầu:

– Nếu cung và tên đó là của Nghiêm huynh thì sự việc lại càng khó xử thêm.

Mộ Quang ngạc nhiên:

– Khó đối phó là nghĩa gì?

Tiểu Hồng thở dài:

– Vì võ công của ông già quái dị nọ cao siêu lắm, đừng nói tài ba của đệ không đáng đếm xỉa mà ngay cả người có thần công tuyệt đỉnh như huynh cũng chưa chắc đã địch nổi ông già ấy.

Mộ Quang nghĩ bụng:

“Trong núi A Nhĩ Kim này sao lại có làm nhân vật võ lâm tuyệt học thế”.

Chàng hỏi:

– Hồng huynh đã đấu với ông già quái dị ấy chưa?

Tiểu Hồng khẽ lắc:

– Chưa, tiểu đệ chỉ đứng ở xa cách bảy tám trượng, ngằm xem lão ta biểu diễn kim cung và thần tiễn thôi.

– Hồng huynh chưa ra tay đấu với lão, sao mà biết được lão già ấy có thần công tuyệt thế mà chúng ta không sánh kịp?

Tiểu Hồng đáp:

– Cứ xem thủ pháp lão ta biểu diễn kim cung và thần tiên đệ nhận thấy đấu với ông lão ấy chỉ nên dùng trí chứ không nên dùng sức.

Mộ Quang thắc mắc hỏi:

– Chẳng hay lão ta biểu diễn kim cung với thần tiên thủ pháp như thế nào?

Tiểu Hồng đáp:

– Cây cung của Nghiêm huynh đệ đã kéo thử, mới biết muốn kéo nó tròn như vành trăng ít nhất cũng phải dùng đến hai, ba nghìn cân thần lực mới có thể kéo nổi.

Mộ Quang gật đầu:

– Hồng huynh nói rất đúng, chẳng lẽ ông già quái dị nọ có thể kéo cung tròn được như thế chẳng?

– Y không những kéo tròn được như thế mà thủ pháp bắn cung cũng rất kỳ lạ, thật trong đời đệ chưa hề thấy qua bao giờ.

Mộ Quang hỏi tiếp:

– Y bắn cung thần kỳ như thế, huynh hãy nói tiếp để đệ được tăng thêm kiến thức

Tiểu Hồng mỉm cười đáp:

– Lão ta kéo luôn bốn lần cung, lần nào cũng tròn như thế và mỗi lần lại một thủ pháp khác nhau. Lần thứ nhất dùng bàn tay kéo, lần thứ hai dùng ngón tay móc kéo...

o O o